

Dolů, harfko, s suku!

Petr Borkovec
Herbář k čemusi horšímu

Petr Borkovec (MCMLXX), natus est in Louňovice Blaníkem legumen, Central Bohemia. Maecenas et laboraverunt as an author revue, Lidové noviny Publishing Date: Lidove noviny literary diurna. Ipse currently operatur sicut et dramaturge Music Beatus Beatus publisher editor. Cum MCMXC, et quinque libris editis poetica prosa Lyrics liberos. Novissima autem poetica collectio librorum Wernisch (MMXV), a collectio brevis fabulis de Lido di Dante (MMXVII), Quod infantes carmina Burana (MMXVI) et quæ nostra animabus (MMXVII). Eius collectione cum libris editis et files in Germania, Austria, Italia et in Anglia. Translata poetica Chodasevič, Nabokov, Rejna, Brodsky, Odarčenska aliorum. In Mathia Havrda translata Sophoclis Oedipus Rex, Aeschylus Aeschylus. Scholarships: Ottensheim, Luxemburg (MM, MMXVI), S. Nazaire, Graecia, Bruxellis, Vollezelle, Chernivtsi contigerat, Bratislava sunt. Berolinensi anno 2004/5 DAAD doctrina ("Residentiae scriptorem per"). Prices: Jiří Orten Prize (MCMXCIV, quia si. Walkway); Norbert Backmund, C.- tutelis excusantur, Preis (MMI, pro collectione. Field opus); H.-Burda-Preis (MMI, pro collectione. Field opus); Poetik quinto, Dozentur Mitteldeutschlands zur Literatur, Dresden (MMIII); Thomas premium pavonum /s M. Havrda/ (MMIV, propter translationem Aeschyli); Iosephus extraordinariis adiunctis partum praemium Jungmann (MMV ad translationem lego libri VI. Chodaseviče); Latin Fund award pro anno legere exolvuntur sunt in casu Fra (MMIX).

Petr Borkovec
Herbář k čemusi horšímu

Per idem auctor in Fra

Perambulabat superiores regiones, 2005

Workbook Berlin/Notes de Saint-Nazaire, 2008

Amor poems, 2013

Pilferer, 2014

Wernisch, 2015

Expressions gaudium aspekt, 2016

Lido di Dante, 2017

Petr Borkovec

Herbář k čemusi horšímu

Ohlasy a centony a procvičování

fra

Česká poezie
Petr Borkovec
Herbář k čemusi horšímu

Jako eknihu vydalo Fra roku 2019,
Šafaříkova 15, Praha 2, www.fra.cz
Elektronické vydání první

© Éditions Fra, 2018, 2019
Text © Petr Borkovec, 2018
Author photo © Jana Plavec, 2017
ISBN 978-80-7521-053-1
ISBN 978-80-7521-063-0 (Pdf)
ISBN 978-80-7521-064-7 (ePub)
ISBN 978-80-7521-065-4 (Mobi)

Obsah

Hledám, jsem	13
Filmy	14
Scéna z lovu na vodní ptáky	15
Z pozůstalosti	16
Objevily se nové druhy ryb	17
Když jsem se vrátil	18
Přijď!	19
Přesné tak jako Bill Fay...	20

HERBÁŘ K ČEMUSI HORŠÍMU

Akce	25
Bajka o kočce a hadu hospodáříčkoví	26
Co kvete na zahradě v Léthé	28
Čtyři pokusy o škebli říční	29
Daktylotrochejský zlomek	30
Deminutivum	31
Diktáty z roku 33	32
Dne 5. ledna 2018	33
Drozd Puchmajer	34
Dvě bajky	35
Myš a ústřice	35
Šprot a slávka	35
Epitaf	36
Exempláře k určování	37
Fasis	39
Hantýrka	40
Herbář k čemusi horšímu	41
Hory a lidé	42
Inzerát	43
Jarní obleva	44
Jaro ráže pětáčtyřicet	45

Jiná akce	46
Kormik	47
Kormorán	48
Králík, andulka, angrešt	49
Králík	49
Andulka	49
Angrešt	49
Květinářství	50
Launiowitz (Lesostinný, sosnomračný)	51
Launowitz (Sáhnu na tebe rukou)	52
Louňovice (Na kulaté výročí)	53
Medailon pro pozůstalé	55
Mistr polního stroje	56
Moře a ostrovy (Nová rčení)	57
Můj Spoon River	58
Lolo Ferrari	58
Andrew Grande	58
Camilla de castro	59
Taylor Summersová	59
Felicia Tang Lee	60
Savannah	60
Stephen Clancy Hill	61
Na chatě	62
Nejlidnatější ptáci	64
Neúspěšné úsloví	65
Nikde, nikdy, nikdo, ničím, nic	66
Obracený kámen	67
Odešel ze zahrady	69
Óda	70
Podzim <i>Sonet</i>	72
Poezie	73
Pokut by někdo chtěl	74
Pohřební písnička zahraná pozpátku	75

Polednice	76
Prořezávka	78
Protipověry	79
Přesné zemědělství	80
Při čekání na čínské jídlo s sebou	81
Pupen puká, list počítá	82
Remíz	83
S dětmi si šeptáme jména pornohvězd	84
Skládka	85
Slavíček	86
Slámka a slepýš křehký	87
Soukromá lesní studánka	88
Stížnost	89
Škeble	91
Šlág	92
Tam za daktylskou kapličkou	95
Tři páry	96
U moře	97
U trochejské kapličky	98
V háječku	99
Vpravo vlevo	101
Vydoloval jsem	102
Wernisch a Šiktanc	103
Z diskusí na skládce	104
Z jazykové poradny	105
Zákaz	106
Zeleň!	107
Zima	109
Zimní cesta	110
Zkratka, prostota, dětský pohled...	111
Zlomek LXXXVIII	112
Zlomek CXXXII	113
Zvláštní znamení	114

*Střevlíkovi měděnému,
nechť mě zachová ve své lásce,
nezměnitelně jeho
ctitel a přítel*
Petr Borkovec

HLEDÁM, JSEM

Hledám práci. Jsem muž 47 let
a hledám štípání a řezání dřeva.
Jsem levný. Jedinou podmínkou
je jakékoliv ubytování.

20/1/2018

FILMY

Všechny ty filmy s bordelem
a kamerou v každém pokoji,
s tajnou komorou plnou televizí,
v níž padouch píchá palcem u nohy
svou milou; každý otočený jinam.
Už dlouho jsem žádný neviděl.
Až mě opustíš, chci právě tohle
(za otočnou knihovnou na knoflík),
jen místo bordelu slušný malý hotel
na hezkém místě, u cyklistické trasy.
Už teď sedíme – každý mezi svými –
černobílými milostnými steny
a záběry skrytých kamer skrytých všude;
jenom to dotáhnu po svém, až mě opustíš.

8/2/2015

SCÉNA Z LOVU NA VODNÍ PTÁKY

Nechci tě, říkáš. Říkáš mi,
že nic necítím. Že tě necítím.
V noci polárkový dorty a urážíš se,
nemluvil, vrazil, věděl, vrazil,
nad krabičkami od polárkových
říkáš, jsi jí pořád podobnější, tý
tam v noci, místo, abys vrazil,
dortů, říkáš, nad bílými rohlíky,
nervózní sově, místo, abys mi
nemluvil slova, a v noci mi ho
tam vrazil, beze slova mi ho tam,
díváš se jako tvá matka, jíš, spíš,
vrazil, vrazil mi ho tam
a nedíval se, nepozoroval,
hluboce, hluboko. Děje se na křehké
papyrové loďce. Volavky popelavé
staví mezitím hnízdo z těch slov,
z textu hitu, v němž obstarávám
fistuli, part fistule, já, frontman
všemi milovaný, miláček bohů,
s hlasem o oktávu výš.

4/5/2016

Z POZŮSTALOSTI

Ó přírodo ráno při kafi a cigáru!

Dnes ani žluna nemá den.

.....postaru.

.....

My dva se rozejít nedokážem,

řekl jsem ti v noci u cigára.

.....

.....

1/2018

OBJEVILY SE NOVÉ DRUHY RYB

Objevily se nové druhy ryb
a sežraly porosty, kde se hnízdilo.
Pak jiné nové druhy ryb,
které žraly to, co my.
Ryby, které žraly to co my,
žraly taky naše mláďata.
Pobřežní mokřady se měnily
na rýžová pole – voda byla
špinavější a špinavější.
Své udělal rybolov
do nylonových sítí. A sekání rákosu.
Víc a víc lodí. A vražda
zmocněnce pro národní parky.

23/1/2018

Když jsem se vrátil, v rohu
pokoje vybuchovala sopka,
ve druhém se potápěla loď,
kterou opouštěly krysy.
Uprostřed bytu slábla bouře
a roj tygřích komárů, opilých
malárií, se nehybně nadýmal
v odlesněné kuchyni.
Nové zemědělství už kvetlo
a všudypřítomní králíci
žrali poslední nektar. Hemžilo se to tu
ovcemi, kozami, psy a prasaty.
A štíhlými kočkami, které
se lísaly k němým náčelníkům
v čelenkách a pestrých pláštích,
důstojně sedícím na židlích.
Tebe jsem tu už nenašel.

19/1/2018

PŘIJĎ!

Bude to den, kdy ses ještě nedávno učila fyzicky bojovat. První místo: bude tam, kde jsi spojena s dědou s červenou kudličkou. Jdi tam, kde jste sami s dědou dělali zakázané (nahoru a dolů, kde můžou být pavouci). V tolik hodin, kolik je našemu Čikovi. Budeme čekat hodinu jen my dva.

Druhé místo: ten samý den!
Bude to ve městě, kde jsi loni v létě za zvuku hlasité hudby potkala roztomilého černouška. Sejdeme se na místě, kde nám v létě jeden kluk při naší hádce vysvětlil, co by nás čekalo, kdybychom se vydali špatnou cestou... pamatuješ?
Byl trochu opilý a chtěl ode mě podpis. Budeme tam přesně v tolik hodin, v kolik ti jednou týdně začíná hodina s nejoblíbenější a nejbláznivější důchodkyní. Budeme tam čekat hodinu jen my dva.

Přijď, pak už to zvládneme.
Budeme tam na tebe čekat, táta a máma.

15/2/2018

PŘESNÉ TAK JAKO BILL FAY...

Přesně tak jako Bill Fay hledám vztahy
s mšicemi, stonožkami, ponravami,

s lumíky, sviluškami, červy, škvory
a tak dál. S kazy, hrboly a póry

na rajčatech, v nichž ležím. Chtěl bych spát,
snít, probudit se v tyčkách – a mít vztah.

Jenomže ne a ne v tom usnout, takže
dál zírám na rajče, na spodku zkaže-

né a u stopky bledé, bílou zeleň,
na spodní listy jako ohořelé,

na to, co slunce a déšť spolu uplácaly,
na bulvy z dlouhé chvíle, nádory a svaly,

na skvrny, strupy, fleky, na červené lesky,
na všechno, co se tváří nepřátelsky,

na to, jak mšice staví černé minarety,
na škvory, co mi probírají cigarety,

na svilušky, co v kůži se mi hrabou
jak v písku, na ponravu za ponravou,

jak připlouvají, kotví, odplouvají,
na vlajky na stěžních, co vlají

nad přístavem a mořem beze jmen,
kde nemám vztah, kde nejsem rád, kde jsem.

jaro 2017

Herbář k čemusi horšímu
Ohlasy a centony a procvičování

*Zdá se ti, že jen žertuji, a opravdu
lehoučkou třtinou hraji si, když většího
nic nemám...*

Phaedrus

Dne 8. února 2016 v deset
ráno jsem bezmyšlenkovitě
po dvacet minut z postele zíral
do vrcholku borovice za oknem,
za kterým sálalo slunce.
Dobu zírání jsem si odměřil.
Potom jsem se otočil zády k oknu
a co nejrychleji – bez jediného ověření –
zaznamenal pozorované:

v tom chvojnateém borku v výši
hoří to tam jasnoběle
a zaplává rudoskvěle,
v třpytění se tomu skvějí,
výše stejnost přetrhují
zplechatělé boroviny,
zelenavé kadeřiny

Pak jsem znovu usnul.

Jednou v sobotu, kdy v rozlehlém a krásném domě nebyla ani noha, se kočka a had hospodáříček potkali v jídelně. A kočka hned, že mezi nimi nesmí zůstat jen u zdvořilých pozdravů, jaká že je to škoda, a zmínila to a dodala tamto a uchichtla se nad tímhle, zkrátka dala se s hadem hospodáříčkem do řeči tak nevybíravě, že byste se divili. Had hospodáříček to snášel. Kočka – jak to u takových povah chodí – hada hospodáříčka vychvalovala a nenápadně vynášela také sebe a zbytek světa okatě očerňovala. „Říká se,“ lísala se, „že spodek tvého těla je bílý a hladký a lesklý jako vnitřek mušle. Víím, že je to pravda, ale – je to pravda?“ Had hospodáříček se jen tak zlehka převinul a neříkal nic. Ale kočka naléhala: „Víš, přece jen, chtěla bych se přesvědčit, jestli se to s tou mušlí nepřehání. A ostatně, mušli jsem nikdy neviděla – jen škebli. Kdybys svolil a ukázal mi břicho, tolik by se toho v mém životě změnilo!“ Had hospodáříček se zase jen tak stydlivě proplazil sám sebou a mlčky se obrátil na záda. Kočka v tu ránu zkameněla, chlupy se jí zježily a pomalu, pomalu tlapkou pohladila spodek hadího těla, který byl bílý a hladký a lesklý a suchý jako vnitřek mušle. Jenže, při bozích (odved'te děti!), ta ničemnice nezatáhla prostřední dráp a rozpárala hada hospodáříčka od hlavy až ke konečku. Rozhlédla se po jídelně, protáhla hřbet, chlupy klesly, pravila: „Jakýpak had hospodáříček – had hos-

tina!“ A opravdu, před kočkou stála podlouhlá alabastrová miska plná umně nastrojených dobrot: střívka a karmínové vnitřnosti, vedle nich macerovaný rejsek, zelená paštika z rosničky a nakonec hrstka průsvitných vajíček obalených v ještě průsvitnější bláně, která se lákavě chvěla. Kočka si pochutnala a šla po svých.

Bajka se dobře hodí na ty, o nichž se říká: „Líná huba, holé neštěstí.“

CO KVETE NA ZAHRADE V LETHÉ

Eispneómenos aéras.
Anámixi ygroú kai vlénnas.
To neró den éinai pléon neró.
Epimelitírio.

Systatiká. Thánatos.
Neró. Sepse.
Simeío.
Aqua, corpus, aqua.

Allagés se óla:
ta ydátina sómata,
thermokrasía sto diástima,
ta nýchia, ta chéria, to chróno.

ČTYŘI POKUSY O ŠKEBLI ŘÍČNÍ

1

Je to vlámština, je to estonština,
co se ozývá z řeky? Škeble říční
to přetlumočí – rychle ji najít!

2

Bolí mě hlava, když zvedám
ponožku Burlington z řeky:
prst řízne vařená ryba,
míza se drolí do vody.

3

Roháč přistál na škebli říční.
Ne bez obtíží – s velkými
obtížemi, jak už tak roháči
přistávají. Složil svou rozmarnou
chirurgii krovek a křídel –
a uvelebil se. Škeble říční,
která si do té doby hověla
na mělčině a myslela na nic,
to vzala jako fakt.

4

Vylovím spálené dřevo
z včerejšího ohně
a popíšu škebli říční.

DAKTYLOTROCHEJSKÝ ZLOMEK

šuměles ukap
ličky mámilá

DEMINUTIVUM

Všechny ty zdrobněliny v restauraci:
stoleček, pivíčko, meníčko, penízky.
Jednou tý servíře řeknu svý,
svou zdrobnělinu, svoje deminutivum!

A až ho řeknu, dám si pivo u stolu,
mrknu na menu a pak jí dám prachy.
Jednou jí to řeknu, to moje deminutivum,
jednou jí řeknu: *šukací akcička!*

Voli se rozesílají v plechových krabicích,
 psi se posílají v pletených koších.
 Jestřábi se dávají do obchodů v krabicích
 plechových nebo v balíčcích staniolových.
 Žáci a sešity se dovážejí v pytlích.
 Vlasy se posílají v zašitých koších.
 Pole a lesy se dostávají do obchodu
 v pletencích. Hosté se k nám dovážejí
 v dřevěných krabicích. Koroptve se posílají
 do světa v lahvích neprodyšně uzavřených.
 Svaly se dostávají do prodeje v homolích.
 Lenivostí tupějí síly.

~

Ryby mají silné rohy.
 Pomeranče štěkají na voly.
 Čaj krouží nad lesy.
 Káva a rýže položily sešity na lavici
 a psaly úkoly. Brzy mu zešedivěly
 švestky. Za cibulí jsou fíky. Čínská tuš
 sedí za stoly. V létě se sklání
 zažloutlé minerálky k zemi.
 V zimě pobíhá cukr holými
 poli a skrývá se před zašitými koši.
 Lenivosti tupějí síly.

Dne 5. ledna 2018 v 16 hodin 9 minut
jsem seděl u svého psacího stolu
a levou rukou sáhl po nejnovějším vydání
Polákovy *Vznešenosti přírody*.

Knihu jsem si položil do klína
a zavřel oči a poslepu nalistoval náhodnou
stránku.

Pak jsem oči otevřel a přečetl nahlas první verš,
který se na otevřené straně nacházel.

Knihu jsem zavřel a pustil do klína
a nějakou dobu myslel na něco jiného.
Po chvíli jsem se v mysli k verši vrátil
a zapsal, co jsem si zapamatoval.

Zapsal jsem toto:

„Mnohým krátké určeno jest volné žití
k zabavení.“

Verš správně zní:

„Mnohým krátké určeno jest světlojasna bavné
žití.“

Trnu vážnem! Pestrokvěté
úžlabiny, žlaby. Srnek
houfek v poli setém.
Trnu vážnem! Váznu v trnech
maliní a ostružiní,
náčiní a činů, viním
sama sebe s harfkou v ruce:
vlažné, vlastivědné srdce,
co se oku podezřele
podobá, co bleskem z skřele
mění se, když na sítnici
spatří mokrou zaječici,
co kulhajíc v jarní trávě
tele narozené krávě
připomene, a vzápětí
na pozadí lesní kleti
bažant zlatě vykodrcá.
Vzhůru srdca!

DVĚ BAJKY

MYŠ A ÚSTRICE

Mlsná myš, co po domech slídí a všude se nají,
náhle ústřici spatří dokořán otevřenou.
Do masa, které z lastury visí, hned zatne své
zuby,
a v ten ráz kostěný dům sklapl a uzavřel se,
bolestně stiskl ji. A v těsné pasti, z níž
uniknout nelze,
sama si schystala hrob, ve kterém nalezne
smrt.

ŠPROT A SLÁVKA

Okatý šprot, co ve fjordu slídí a všude se nají,
náhle trs slávek spatří dokořán otevřených.
Do masa, které z jedné z nich visí, hned
tlamičku boří,
a v ten ráz kostěný dům sklapl a uzavřel se,
bolestně stiskl ho. A v těsné pasti, z níž
uniknout nelze,
on sám si nachystal hrob, ve kterém nalezne
smrt.

EPITAF

Dva Ukrajinci z Mukačeva
nám brousili okno. První
to uměl se smirkovým papírem,
druhý s letlampou. První
si kafe dal, druhý ne.

Jeden se jmenoval Francis
Scott Fitzgerald, ten druhý
Dashiell Hammett. Francis
to uměl se smirkovým papírem,
Dash s letlampou.

Okno nám brousili F. S.
Fitzgerald a Dashiell Hammett.
Přišli v sedm, odešli
v sedm. Dvanáct hodin
práce, stovka na hodinu.

1

Vzrušený, měděný, tepaný
(jako by sklouzl z kovadliny)
na hromadě písku pod břidlicí.
Zvedl jsem ji jen tak *pro forma*,
myslel, že tam nic nemůže být.

2

Kožní řasa, stydké pysky,
langustí klepýtko, krevety
(vybavilo se mi ale slovo oliheň)...
Cévnatý prýt, v němž bublá zelená voda.
Červeně kropenatý stvol, dužnatý, dutý,
s kolínky, u nichž se loupe kůže (cibulová).
Listy žilnaté, brunátné, žíhané (slabá zlatá
do zelené, ve dvou hřbetních pruzích).
U kolínek houstne červeň, tady je nejhustší.
Nejmenší klepeta jsou také nejčervenější.
Řapíky přiléhají ke stonku. A tak dál.

3

Něco mezi achátem a kostí.

*SLEZSKO-3.10 Beskydský bioregion,
Ostravice-ch.ú. Smrk (6375), 850 m n. m.,
exp. J, jdbk prales-6F, IV, sklep,
spodní větve bk, 24.VIII.2017/sběr č. 25
lgt. Borkovec Petr*

4

Gerygone insularis (aspoň to tak vypadalo)
v brázdě za pluhem.

5

Jaké to divadlo ve zmoli
jim zchystalo živobytí,
za krk ji drží, za kolena
a jeho bílý údeček
z kamene na kámen se řítí,
och, jaké dnes tvé zakletí,
zdvíhá se, chvěje se vřele,
teď jak by to završelo
a teď zas v pevném objetí
a kovově chřestí jim tělo,
tvůj, lásko, dech mu rozpálil,
ale již vítězný sameček
šesterem stehem se brání,
hned dole je, hned navrchu,
a ona prchá a zápolí,
pod sebou drží ji směle,
krovky až do zelena,
a on je slepý ze všech sil
na lesní stráni,
ze svráštělého povrchu
dobývá skuliny
pro sladké vteřiny.

6

Ohryzaná, stará, dvě barvy:
hnědá (neokousaná část),
bílá (okousaná část).
Vypadá měkká, ale je tvrdá.
A asi dutá. Asi.

Bažant je pruhované zemětřesení.
 Zemětřesení je pruhovaný bažant.
 Bažant je něco s vodou. Bažant.
 Voda je něco s bažantem. Voda –
 spolu s rehky, konipasy a žlunou,
 chlupatou zelenožlutou žlunou –
 je potřásání, setřásání, vytrásání.
 Je natřásání. Bažant je třas vody.
 Bažant se kodrcá vodou a chrastí
 chrastítka chrastí chrastítka chra.
 Bažant je mizející křoví. Křoví
 je mizející bažant večer na jaře.
 Bažant je pruhovaná voda. Je
 to divoká pruhovaná voda s hrboly.
 Pruh bažanta. Hrb bažanta. Div.
 Bažant – výtrysk. Bažant – řinčící
 klec se špačky, drozdy, červenkami.
 Baža-baža-baža, ozývá se bažant,
 spolu s rehky, konipasy a žlunou,
 chlupatou zelenožlutou žlunou.

HANTÝRKA

Ambra – hruška. Balvan – vítr.

Bar – zahrada. Bašó – štěkat.

Čaj – děvče. Čekat – čelo.

Čin – napsat. Činel – písmo.

Div – zrní. Fenek – dno.

Jak – oheň. Jaro – mouka.

Jíva – sníh. Můj – ústa.

Můry – husy. Rány – slečna.

Šil – zima. Veš – les.

V široké se zatáčejí
nektaroví dubové.
Silnoramní proudové
– vidím záři vůkol sebe –
valné čeřny všudy lejí.
Všude lehké listí šustá
– od tvých noh k mým ústům hrčí –,
jedna druhou zeleň honí.
Všude lehké kvítí šustá,
jedna v druhou zeleň crčí,
valné čeřny vůkol lejí,
proudové se zatáčejí
v chládku dubů zelených.

Hledám pohodovou holku tak do 30
 se zájmem o domorodé kmeny. I já
 jsem osamělý, hledám horala pohodáře,
 a bude fajn, když budeš taky gay.
 Ahoj, máš už na ten kopec někoho?
 Hledám mužskou duši – já příjemná,
 aktivní. A ty? Hledám, přemýšlím
 o ženě na vht. Jsi akční sympaťáčka?
 Jsem milovnice krasu, jihu, výletů,
 hráčka šifrovaček, hledačka kešek,
 šikovně jistím, tahám – víš, uvítám
 jakýkoli zájem! Zní ti to dobře?
 A my, no my jsme vlastně rodina
 40/30 středních postav, hledáme
 parťáky do hor vážně i nevázně.
 Trek, horská chata a možná něco víc?
 Rád bych ten zajímavěj život
 s někým vyšláp. Haló, slyšíš mě?

INZERÁT

Nabízím práce na zahradě
a v okolí domu, v zápolí,
v květnici, po drně, v průhoně,
v štěpnici kácení menších
stromů, prořezávání keřů, řezání
palivového dřeva, sekání zahrad, stavbu
jednoduchých přístřešků, dřevěné
obklady stěn a stropů, oplocení
a další práce po dohodě. Petr,
SŠ, 50 let. Základní nářadí mám.

JARNÍ OBLEVA

Bílá kapsa, jede starý pes.
Počkat, peče chleba.
Klikají hodiny, větší je ticho.
Slyšíš sadu moštů? Cíví
jako kocour do prořezávky.
Kokakola. Cíví jako hymn.
Nevejrej. Čumí jak slepice,
jak vocas. Drzej jak nějaká
stovka. Tře se o zem, čeká jaro.
Funí, jako když vyleze z bukvice.
A láska se schovává v pavučině.
Oblíklej jak kočka z trůnu.
Ucho se tře. Odundej
tu kozu! Určitě! Utírej!

„Radím ti dobře, synku, měj
výhon plný vody (ten sval, ten dráp)
pořád u sebe a denně miř:
na vypínač, skobu, kytku na zácloně.

Sžij se s výrůstky tak,
abys pokaždé, když zamíříš,
věděl přesně, kam to poletí.
Posloucháš, co ti říkám?

Výmladky jsou ideální
pro úkladnou vraždu, to si pamatuj.
Pupenům sluší skryté nošení,
míza tě nesmí prozradit,

keř není slyšet. Pokud máš
dost času mířit, zabiješ spolehlivě.
Když už vytáhneš výhon, vystřel a zabij.
Neplánuješ-li to, nech vlky v pouzdře!“

19. srpna 2017 jsem v Louňovicích pod Bláníkem, na louce pod Malým Bláníkem, v 8:45 vyhledal pod nevelkým kamenem střevlíka měděného (*Carabus cancellatus*). Počkal jsem, až vyběhne z jamky, v níž pod obráceným kamenem spočíval, a začal ho sledovat. Chtěl jsem – takový byl můj plán – střevlíka sledovat celý den, do tmy. Ale vyrušený brouk jen popoběhl a skryl se pod vedlejší placatý kámen. Když jsem balvan s obtížemi, pomocí nalezené kovové tyče, po dvaceti minutách odvalil, střevlík nehybně spočíval v další jamce. Nechtěl jsem ho z jamky vyhánět, ale po hodině čekání (přesně to bylo 1:07) jsem k vyhnání přece jen přistoupil. Střevlík měděný střelhbitě zakličkoval a ztratil se v trávě. Hledání trvalo několik minut, nebo spíš deset patnáct. Po shledání carabus znehybněl a zase bylo třeba čekat. A tak to šlo celý den: kameny, odvalování, kličkování, pátrání v trávě, hra na mrtvého a nekonečné čekání. Až do setmění jsme se točili v kruhu a neurazili ani pět metrů. Možná ani tři.

KORMIK

U nás přišel jednou rybníkář na schůzi
a říká: „Když jste ti myslivci,
měli byste teda střílet ty kormorány
na mých rybnících.“ Honební starosta říká:
„Jasně, není problém, každému
nám pak dáš na Vánoce kapra
a OK, pomůžeme.“ Odpověď: „Proč
bych vám měl něco dávat?
Jste přece myslivci, je to vaše povinnost.“
A od té doby jsem na kormika nezmáčknuł...

KORMORÁN

Rybožrout jeden! Už si nezobne!
Rybáři děkují! A ryby taky! Jen tak dál.
Nemají kormoráni nějaký mor,
že by se mohli vystřílet ve velkém?
Člověče, něco vymyslíme, žádnéj strach!
Lovu zdar, jen ať padají dál.
Chudáčci, jeho rodina!! Určitě
se bez něj moc trápí – tak jim
od toho trápení pomůžeme, ne?
Dobrý způsob řešení migrace černých žroutů.
Lovu zdar! Moc pěkně vybarvenej!
Prsa naložit v mlíce a pak do guláše.
To se jako fakt dá jíst? Jeden by řek,
že bude tuhej a smrdět rybinou.
Vykostí prsa, nech je vychladnout,
pak na den do mlíka a normální guláš.
Dík, potvora černá – člověk se pořád učí.

KRÁLÍK

Oči byly překrvené, čirý výtok
z očí se měnil v hnisavý. Zduřelá víčka
se k sobě lepila, až se přilepila.
Měl horečku čtyřicet dva stupňů.
Nemohl dýchat, byl malátný, nežral,
nepil, hubnul. Občas krvácel z nosu.
Kůže na uších se zbarvila do modra,
do fialova. Za čtrnáct dnů byl konec.

ANDULKA

Seděla tři dny bez hnutí
na dně klece, se zavřenýma očima.
Nic nejedla, přesto měla průjem:
trochu pevného trusu uprostřed,
kolem žlutá voda, čím dál víc
páchnoucí vody. Když jsem jí otíral
zalepený řitní otvor, cuklo v ní –
a zůstala mi v ruce mrtvá.

ANGREŠT

Výhonky se povlékly jakoby moukou,
jakoby pavučinou s bílými drobkami.
A potom i zelené plody byly
jak bíle posypané. Později bílá
zhnědla, a když jsem hnědá místa
osahával, na prstech mi zůstal
sliz. Jako bych sebral slimáka.

KVĚTINÁŘSTVÍ

Vodu v chladáku jsem vyměnila
a všechny hrnkovky zalila.
Myslela jsem, že když bude dneska kšeft,
tak ráno zajedu pro nějaké zboží,
ale byla to hrůza, tak bude asi lepší,
když se to doprodá. No kdyby náhodou
byl velkej kšeft, tak volej.

Paní tady má zamluvenou
begónii do pondělí, chtěla
ji rovnou, ale pak zjistila,
že má málo peněz. Tak
ona si pro ni přijde. Tak zatím.

Lesostinný, sosnomračný
okraj – to bys neuvěřil.
Seděli jsme v mokrém mechu.
Tep nám datel měřil, měřil.
V mokrém mechu seděli jsme.
Datel tahal červy z kostí.
Seděli jsme, hlídali jsme
žlutý kvítek žárlivosti.
Z hlízky ve tvém lůně vzcházel,
úponkem mi vázal úd.
Mílek se k nám od vsi blížil –
v podpaží úl, v ruce prut.

Sáhnú na tebe rukou,
ve které nemám cit.
Lupiny na stráni puknou,
půjdeme spát.
Hladové krky lupin. Něco jim dát.
Hodit? Nebo až k ústům, celou dlaní?
Strání pan Klenot. Voní seno.
Paní Drahorádová šla už ráno.

Na kulaté výročí
s drobnokvětou listopadkou,
co sama vypadala jako hrob.
Přijeli jsme pozdě.

„Mně, tvojí mámě, se zas zdálo o mámě
(tj. dost, že sis vzpomněl,
že máš taky mámu),
vyčítala mi a vyčítala
(tj. chci dělat, dělám všechno jako ona,
ale jak můžu, když přijedete pozdě,
vždycky jedete pozdě,
já si to k mámě nikdy nedovolila).“

Drží slepice, zeleninu, smutek na výročí.
Králíky už ne.
Drží záhony floxů, hrob a pohlednice.
To všechno se sobě podobá.

Na hřbitov jsem nešel sám.
Jedna rohová lípa kdovíjak padla,
seřízlá tak těsně u země,
jako by se mělo nějak pokračovat.
Výhled v tom místě byl volný,
jako by podsekli i zeď.
Chtějí pokračovat.

Na houby jsem nešel sám.
Rostly, ale v kraji
posunutém jako po povodních.
Nehledal jsem hříby, ale lesní cestu,

vchody v borovicích, posed atd. –
a košík byl vrchovatý, už jsme nesbírali,
to je vždycky hrozné.

Nechávali jsme tam panské
jak mladé nádory,
napumpované purpurem
pod propukající hnědí.
Jako by stály pod vodou.
„Nejvíc hub nacházíš, když bloudíš.“

Chtěl jsem M. zavést k rybníkům,
proslulým korálkovými šídly
a jasnoskvrnými vážkami,
ale za hrází jenom svažitá pole,
a celá hráz – jak jsem pak uviděl –
byla cíp neznámého smrkového lesa,
sužovaný chapadly a vaky maliní.

Petr Borkovec je již dnes částečně pozapomenutý autor, dalo by se ale jistě říct, že ho sice zná už jen hrstka čtenářů, ovšem zároveň jednoznačně platí, že je to básník, který se dnes čte o něco méně než dřív, ale nedomnívejte se, že by neměl své čestné místo v literárních dějinách, jednoznačně má, zvláště když patřil k jednoznačně nejzaměstnávanějším básníkům, ale je částečně hořkou pravdou, že na něho čtenáři pozapomněli, což je ale zároveň – přiznejme si – způsobeno tím, že „zlatá zrna“, která se v jeho poezii jednoznačně vyplatí hledat, jsou ukryta velice hluboko, ale o to větší ryzostí se vyznačují; není žádným tajemstvím, že jeho čtenáři jsou věrní, ačkoli jich už mnoho nezbyvá, nicméně vliv, který má na nové básníky už bohužel není takový jako dřív, ovšem nejmladší básnická generace – ačkoli jeho jméno v současných studiích o vlivech na soudobé autory nalézáme sporadicky – až příliš dobře ví, že „zlatá zrna“ se v jeho básnické tvorbě skutečně ukrývají, ale přiznejme si: dějiny literatury bývají vždy částečně nespravedlivé.

MISTR POLNÍHO STROJE

Signál prostupuje listím a hrabankou
až tam, kde končí Fe a začíná Au. Musíš to slyšet!
Je to vždycky o štěstí na správněj signál!

Třetí den po tobě jsem tam kopnul:
zas na tu samou grešli, která ovšem
– což si si vůbec nevším – byla položená na
hřebíku.

Ne každej detík dává ty nejdrobnější ágéčka
čistým barevným tónem, tohle si pamatuj!
A železo si odlad! A prubni archeo pláň!

MOŘE A OSTROVY
NOVÁ RČENÍ

- Ta pamatuje Mrtvý moře, když bylo ještě marod.
Ta pamatuje Velikonoční ostrovy na Popeleční
středu.
Ta pamatuje Černý moře, ještě když nemělo
volební právo.
Ta pamatuje Návětrný ostrovy, když byly ještě za
větrem.
Ta pamatuje Tichej oceán, ještě když na každého
řval.
Ta pamatuje Lesbos, když byl ještě na kluky.
Ta pamatuje Společenský ostrovy, když se ještě
neuměly chovat.
Ta pamatuje Šalamounovy ostrovy, když byly
eště blbý.
Ta pamatuje Borneo, když ještě začínalo na A.
Ta pamatuje Ellesmerův ostrov, když byl ještě
Buffinův.
Ta pamatuje Kós, ještě když byl Ios.
Ta pamatuje Svatou Lucii, když ještě byla Svatej
Vincenc.
Ta pamatuje Islas de la Bahía, když byly ještě
San Andrés, Providencia a Santa Catalina.

MŮJ SPOON RIVER

LOLO FERRARI

Ponrava diva Lolo Ferrari
byla obzvláště dobře známá
svými obrovskými prsy a skutečností,
že vždycky chtěla mít ještě větší –
dokud plastoví chirurgové
odmítli provádět další operace.
Kvůli obrovským prsům
měla Lolo mnoho zdravotních potíží
a musela vzít spoustu léků,
ale nedokázali to být fatální –
její smrt je stále tajemná.
V roce 2000 se u ní doma udusila
37letá Lola. Hlavním podezřelým
byl její manžel, ale nikdy nebyl odsouzen
kvůli nedostatku důkazů.

ANDREW GRANDE

Porno herec Andrew Grande
zemřel opravdu bizarním způsobem.
Protože znepokojoval veřejný klid a klid,
jeho sousedi zavolali policii.
Když policie dorazila, pan paní panice,
protože měl na svém místě tašku
marihuany a nemohl si vzpomenout,
že by udělal něco chytřejšího,
než aby polknul tašku.
Když ho policie přesvědčila,
aby se pokusil vyplivnout tašku,
uškrtil se a umřel na udušení.

CAMILLA DE CASTRO

Camilla de Castro spáchala sebevraždu podle policejních zpráv – údajně se vrhla na balkon v 8. patře nahá. Fanoušci pornografické hvězdy pochybují o tom, že spáchala sebevraždu, protože byla velmi šťastná v posledních týdnech před jejím úmrtím – kromě zakázky také oznámila, že bude hostit vlastní televizní show. Odborníci předpokládali, že před smrtí vypadala (příliš) šťastná a že kvůli jejímu neovladatelnému chování měla užívat drogy.

TAYLOR SUMMERSOVÁ

Taylor Summersová, kanadská pornohvězda, zemřela krutým a bizarním způsobem – její tělo bylo o měsíc později nalezeno řekou, zabalené v černé látce a plné bodných ran. Taylorová, která byla obzvláště slavná svými fetišovými porno filmy, se pohybovala v pochybných kruzích, což jí nakonec navíc stálo život. Byla zabita fotografem Anthonyem Frederickem, který bodl Taylor poté, co zjistila, že jí nechce platit za střelbu.

FELICIA TANG LEE

Felicia Tang Lee zemřela podle policie a koronerů velmi bolestivým způsobem. Na jejím těle bylo zjištěno mnoho zranění, které dokazují, že trpěla před smrtí, ale nikdo přesně neví, co se stalo, včetně partnera Brian Lee Random, který oznámil její smrt policii a byl také jediným podezřelým.

SAVANNAH

Pornstar hvězda Savannah. Bizarní konec přišel v roce 1994. Ona a její přítel se vraceli ze strany v opilém stavu a měli autonehodu, kterou přežili bez vážných důsledků a domů. Savannahova přítelka pak šla odhadnout škodu na autě, ale jakmile byla sama, spáchala sebevraždu se zbraní. Lidé, kteří se k ní blížili, řekli, že herečka byla po nějakou dobu depresivní a jizvy na obličeji, které dostala při nehodě, ji tlačily přes okraj.

STEPHEN CLANCY HILL

Stephen Clancy Hill

zemřel jako ve filmech.

Poté, co zranil několik svých spoluhráčů

se samurajským mečem, utekl do hor,

než ho policie mohla zachytit –

a našel útočiště na horském poli.

Policie ho brzy objevila,

ale když se ho pokoušeli

vyřadit elektrošokem,

padl do propasti a zemřel.

Chuť ji vykrást. Akce jako obvykle: dostal jsem tip, vím místo a čas, nastupuju. Tentokrát sám, riziko je minimální. Akuvrtačkou odmontuju kování, pak se vylomí zámek. Je to rychlejší, než se v tom rejpat šperhákem. Krom vrtačky mám jenom dvě velký tuctový sportovní tašky, ty se dají snadno hodit na záda a dobře se s nima manipuluje. V bytech probírám úplně všechno, skříňky, šuplíky, hrníčky ve skříňkách, dokonce i kabáty na věšáku, všude můžou bejt peníze a šperky. Ale v chatách rovnou беру, co se dá odnést. Občas si trochu přisvítím, ale spíš jedu po hmatu, házím věci do tašek bez ladu a skladu; všechno se dá zpeněžit, vytrídím to pozdějc. Vidim a vnímám fakt hodně věcí najednou, o ničem ale nepřemýšlím, u ničeho se nezastavuju, nic si nepředstavuju – to zdržuje, ruší hlavu, to je cesta do průseru. Taky si potom z akce vůbec nic nepamatuju. Jediný, co mám permanentně v hlavě, co se netýká přesunování zboží do tašek, je, že mě někdo překvapí. Pořád si představuju, že jsem on a že vidím sám sebe – to jde hlavou jakoby mimo a furt. Nepředstavuju si konkrétního člověka, prostě postava, chlap, oči, možnosti, kde se objeví, uprostřed čeho, za čím, cesty, kudy couvat a tak. Ne, ani z týhle chatky si nepamatuju nic. Bylo tam toho strašně moc, všude, ve skříňkách, ale i na stěnách, na policích, na zemi. Ale srovnaný. Jo, vlastně, jedno jo: nachmatal jsem ve tmě na stěně velikej

nůž, hodně velkej a těžkej, skoro jako mačeta. Myslel jsem, že je to nějaká starožitnost, protože měl zvláštní svítivý zelený ostří, ta zelená byla vidět i ve tmě. Ale když jsem ho sundával, vypadnul mi z ruky na zem a roztřísknul se jako ze skla, jako skleněná nádoba, střepy byly všude. Bylo mi to divný, ale okamžitě jsem na to zapomněl. Zloděj většinou nelže, když říká, že si nic nepamatuje.

NEJLIDNATĚJŠÍ PTÁCI

Nejlidnatější alka velká.

Nejlidnatější kubánský ara.

Nejlidnatější dudek velký.

Nejlidnatější Martha.

Nejlidnatější lyska mauricijská.

Nejlidnatější potápka obrovská.

Nejlidnatější šatovník dlaskovitý.

Nejlidnatější sovka bělolící.

NEÚSPĚŠNÉ ÚSLOVÍ

První: Odposlechnuto v Crossu: dva páry čtyřicátníků
říkají sexu *nakrájená klobása*. Druhý: Pavel Kolaja z Třebíče jednou říkal, že jel v metru s člověkem,
kterej si *honil Vaška*. První: Však to je klasika. Ale *nakrájená klobása??* Druhý: Klasika? Jak na to v tý Třebíči přišli? *Nakrájenou klobásu* taky nepobírám.
Beztak se bavili normálně o jídle. První: Jako nebavili,
no. *Vaška* už jsem slyšel mockrát, no.

V pochládeččě, v zelené boreččě,
v šírém poli, u panského sada,
v dolinách, po krajinách, iz úvala
vzhoru v dúbavu, z hájev, u potoku.

Večer, do kuropěnie, na záchodě,
kdaž za třetiem luna v noci bieše,
v zimě, letě, v deň vterý, nynie,
noc se převalíše, k jutru pokročíše.

Luděk, Kruvoj, Oldřich, junoš, Zbyhoň,
Vlaslav, Záboj, jelen, Beneš, Výhoň,
Lubor, zmilitka, Ludiš, Srpoš,
Čstmír, Spytibor, děva, Ruboš.

Malitký skřivánče, travka, žitko,
konieček, sniežek, palúček, vietřieček,
prstének, kamének, holúbče,
slunce, slunéčko, věnec a helm.

Vsedasta, vzesta, hnasta, srazista,
laskachom sě, milovachom,
zakukáše, zaplakáše,
zaměši zraky zlobú zapolena.

1

chodby, prázdná pouzdra
plná střevličí kapsle
důlek s víčkem pavučiny

2

porcelánové výhonky
semena-krovky, krovky-semena
slimák s hlavou králičího holete
v cákanci slizu

3

řetízek lesku, kořen
vibrující nad svým otiskem
v kůře prorostlé hlinou
vykroužené ústí, barvy
vězící v barvě

4

střevlík, slc. *strevlec*. V řečtině a odtud v latině bylo slovo *carabus*, druh mořských raků; Klaret vykládal jako kapr, ale Rešelius, znající antické prameny, vykládá: střevle, pulec, *carabus* (eine gattung krebs, způsob raka). – Linné 1758 uvedl *carabus* jako jméno brouka a Presl na něj přenesl ono rešeliovské *carabus* = střevl[e + pul]ec, což dalo kontaminaci > střevlec. To zůstalo v slc., kdežto v č. nahrazeno (podle tesařík, kovařík atd.) podobou střevlík.

5

pecky, díly pecek
klíčky jak šňůrky spermatu
hnědá slída
mnohonožek, klid

6

korál
mrtvý sval

7

hejno svinek se rozdrolilo
ze spodku kamene
bílá břítka, jako uvařená
svinuté štítý
jádra, součástky

8

scvklé ruměnice
mrskající se drabčik
utopený kořen
stonek břichem vzhůru

ODEŠEL ZE ZAHRADY
a už se nevrátil,
nepodal o sobě žádnou zprávu.
V minulosti byl pohřešován.
Zvláštní znamení: vlastně žádné.
Je hezký.

ÓDA

Hvězdo jasná ve své noci,
co jsi v bouři nerozumu
světlem živým božské moci,
zbité slávy pravdy svaté,
vztečem šalby jedovaté,
co jsi život, čest a jmění
pro vlast naladila s chutí.
Blesk tvé střely led ti nutí,
že se v plamen lásky mění.

Tvůj kmen nepostihlé slávy,
Jaroslav květ statečnosti.
Evropa když s všemi právy
svobody a šlechetnosti
v propast nectí bezednivou
slezla zuřivostí divou,
hráz se opřel rozvodnění.
Darmo nádhernými čely
vlny skálu vrážely.
Bůh spjal proudy rozvtělení.

Slunce pokoje a lásky
prodralo se z mračen krutých,
anděl lahodnými hlásky,
povolával zaleznutých
lidí z blaženosti chrámu.
Ti se v nepohodě prámu
pnuli k spasiteli svému.
Ať se k otci tisknou biti,
všanc vděčných srdcí tvých!
Oltář sbili muži ctnému.

Z trávy lidí plesajících
trh se Homér s mocným zvukem,
hlásal rozteč tiradických
strunců hromným hlukem.
Slávě prozpěvoval zmatky,
dívky mdlé a outlé matky.
Orel střelil k nebi letem,
spatřiv v blesku Jaroslava,
vyhlašoval: já jsem hlava,
moudrá krásy, slávy světem.

PODZIM

SONET

Listy se vzpřimují, svinují, hnědnou,
na rubu mají černé puchýře,
jsou mírně vkleslé, černé polštářky
zahnívají a zůstávají viset.

Prstence, čárky nebo mozaiky
na listech, které hákovitě duří;
čepele listů s karmínovým lemem
a jejich žilky černé, vodnaté.

11 Na listech skvrnky s hnědým středem, lemem
10 nerovnoměrně rozprostřeným; líc
11 moučnatí, bělá

10

11

10

Listy zasychají a opadávají.

Listy odumírají.

Olivově zelené, později hnědočerné skvrny na listech.

Moučnatý, bělavý povlak na líci i rubu listů.

Ložiska na listech.

Na křídlech poezie.
 Den s básněmi. Co vy na to?
 Básnivý den v kapli
 pod ochranou J. Křtitele
 v novém hávu-hábitu.
 Klíč poezie. Taky ne?
 Poetický klíč ke kapli.
 Hrátky s poezií.
 Na vlně veršů a poezie.
 Hravé veršování.
 V rytmu poezie, co? Co?
 Tak teda: kaple v novém,
 klíčem veršů otevřená,
 kaple poezií prolnutá
 od říkadel přes lehkost
 i těžkost bytí,
 napříč žánry i časem
 aneb básně všedního života
 a hravé veršování pro všechny?

POKUT BY NĚKDO CHTĚL

Jsem z Chlumce nad Cidlinou a chodím v tomto městě na pole a různé lokality po okolí. Bohužel chodím sám. Pokut by někdo chtěl rád bch aby někdo šel se mnou. Podělím serád o své lokality kde nacházím kalcit cvočkoví, žluté chalcedony, medové acháty, mechosvé acháty, tajchaldendony, kalcity, acháty korálové a zyá hnědy a achát zříceninový, křišťál, i jiné pestoepbarvenaé ahcáty, snad erbem do fialovia a červené. šedobá mam chxta, mbene nach náyty a tymamchal demy a i ty dosmems včkyoevé s želistounem a spousty a hův samě asm vhaž a taky někdy i normální avhaty do 5 cm, mám nález iametystu. Ozvěte se někdo a něco podnikneme. Ahoj Jarda Chlumec nadv Cidlinou 23

Vysoko, až do nebe!
 Rostou z nich květy
 často též vedle sebe.
 Sejou je, sejou
 nejdražší semena.
 Do tebe sejou,
 zahrado zelená.
 Hřbitove! Hřbitove,
 bylo tak málo...
 škoda... že toho štěstí...
 Všechno to pouze zdálo
 snad se mi ve snu:
 laskavý bílý zrak.
 Proč zhas navždy ten tvůj?
 O čem se ti tam zdává,
 o čem, miláčku?
 Vyrostla čerstvá tráva
 na jeho hrobě.
 Srdéčko ztracené –
 a já pláču pro své
 v té hlíně studené.
 Kdo dříme, ten dříme!
 Hluboko sázejí
 snad je ti hrobaři,
 ale nevycházejí –
 padají a padají...
 Nejdražší semena
 do tebe padají,
 zahrado zelená,
 hřbitove, hřbitove!

POLEDNICE

U lavice dítě stálo,
z plna hrdla křičelo.
„Bodejž jsi jen trochu málo,
ty cikáně, mlčelo!

Poledne v tom okamžení,
táta přijde z roboty:
a mně hasne u vaření
pro tebe, ty zlobo, ty!

Mlč! Hle husar a kočárek –
hrej si! – tu máš kohouta!“
Než kohout, vůz i husárek
bouch, bác! letí do kouta.

A zas do hrozného křiku –
„I bodejž tě sršeň sám – !
Že na tebe, nezvedníku,
Polednici zavolám!

Pojď si proň, ty Polednice,
pojď, vem si ho, zlostníka!“ –
A hle, tu kdos u světnice
dvěře zlehka odmyká.

Malá, hnědá, tváři divé
pod plachetkou osoba;
o berličce, hnáty křivé,
hlas – vichřice podoba!

„Dej sem dítě!“ – „Kriste Pane,
odpusť hříchy hříšnici!“
Divže smrt ji neovane,
ejhle tuť – Polednici!

Ke stolu se plíží tiše
Polednice jako stín:
matka hrůzou sotva dýše,
dítě chopíc na svůj klín.

A vinouc je, zpět pohlíží –
běda, běda dítěti!
Polednice blíž se plíží,
blíž – a již je vzápětí.

Již vztahuje po něm ruku –
matka tisknouc ramena:
„Pro Kristovu drahou muku!“
klesá smyslů zbavena.

Tu slyš: jedna – druhá – třetí –
poledne zvon udeří;
klicka cvakla, dvéře letí –
táta vchází do dveří.

Ve mdlobách tu matka leží,
k ňadrám dítě přimknuté;
matku vzkřísil ještě stěží,
avšak dítě – zalknuté.

PROŘEZÁVKA

Z krve Krona, děda svého,
v pěkné jarní hodině,
z lůna moře pěníého
vyšla Lada bohyně,
veverka s myší v zubech.
Dnes ráno vycíděný mahon,
ptáci: crčatka, hrčalka, svrčalka.
Lísa se hýbne s vířím houknutím,
vida. Jaro mladé vstalo,
v nově vstalo jaro zas,
v libý zpěv se ptactvo dalo,
znít až mílo jeho hlas
ze zápěstí lískových větví,
z prutů - shluků vlčích běhů,
z prutů-šípů, prutů-luků.
Kosi šplhají
do korun trávníků.
Z rozsochy javoru
suchá socha vyviklaná,
jak lastura s perlou kukly.
Podezřelé nádobíčko.
Protržené pořekadlo.
Nůžky! Pilo! Hrábě! Štafle!
Harfo dutá! Vydej zvuk!

PROTIPOVĚRY

Zajícem podšitý. Rejskem podšitá.
Spatříš-li tři bílé motýly pohromadě,
budeš, můj milý, zdravý a šťastný a bohatý.
Nekrad' jako lelek! Krad' jako ledňáček!

Slunéčko sedmítečné neber do ruky,
vezmeš – a padneš jak podřátý.
Jedna straka – ďábel. Třicet strak – svatba.
Odežen ptáka z parapetu – a žij do sta let.

Racek, co čistí si peří hned naproti tobě,
a černá, ach černá krysa, co ustrne vprostřed tvé
cesty:
porodíš dítě, dvě, tři, čtyři – a všechno zdravé.
Kolikrát kukačka zakuká, tolik hodin života zbývá.

Zelený datle, zaklepej! Celý rok nesprchne,
zelený datle!
Těhotná ženo, na vrabce nehleď,
uvidíš-li vrabce, porodíš dítě s rozštěpem!
Uvidíš-li dva, zemřeš ty i dítě.

Zato zajíc před porodem spatřený,
dítě s nádhernými ústy předpovídá.
Hada do hlavně nenabíjej, kazí zbraň!
Když hajný slyší sojku, usne...

Vlaštovčí matko, kde máš děti?
Upřímná kočka přechází práh,
čáp nese mršinu, čejka je stará panna –
a zopakujme si to: Ledňáček krade!

PŘESNÉ ZEMĚDĚLSTVÍ

Přesný zemědělec.

Přesné obdělávání.

Přesná půda.

(Přesný remíz, přesná mezička, přesný zajíc,
přesný pozdní podzimní motýl.)

Přesná tradice.

Přesný způsob.

Přesný kůň.

(Přesná moucha, přesný sval, přesný záškub.)

Přesný pluh.

Přesná orba.

PŘI ČEKÁNÍ NA ČÍNSKÉ JÍDLO S SEBOU

Je-li básník v krajině,
kde několik útvarů
se stýká anebo na sobě leží
anebo jinak dotýká,

jest zřejmo, že si velmi
snadno opatří potřebný
materiál ku sbírce. Ne-li,
učiní dobře, koupí-li sbírku

cizí, pilně a svědomitě
si bude všímat objevů
druhého: a sestaví svůj
soubor dle návodu cizího.

PUPEN PUKÁ, LIST POČÍTÁ

Kořeny se ozývají, kořínky volají, výhonky vábí, pupeny teskní, listy odpovídají. Květy troubí, broukají nebo mrmlají, kořeny rochají, kořínky supí, výhonek volá, pupen píská, list naříká, květ kvílí, kořeny piští, kořínky varují a napomínají, výhonek beká, pupen vřeští, list skučí, květy chrochtají, kořen klektá, kořínky kvičí, výhonky bručí a mumlají, pupen puká, list počítá, květ klepá, kořen vylouskne a brousí, kořínek kvoká, výhonek pšouká a bublá, pupen poskakuje, list se třepotá, květ kodrcá, kořen syká, kořínek čiříká, výhonek tluče, pupeny kvokají, listy crkají, květy hovoří, kořeny tika-
jí, kořínky kvorkají, výhonky pískají, pupeny houkají, listy pleskají, květ dudá, kořen houká a klope nebo cvaká, kořínky křičí.

REMÍZ

Skupina křovin či háječek
mezi poli, sloužící za úkryt
pernaté zvěři nebo zajícům.

Slc. *remíza* t/v.

Z franc. loveckého termínu
remise; ten k nám pronikl
vlivem „soustavné péče o les
a zvěř, kterou k nám v 18. stol.

přinášejí lesníci z povolání
z alpských zemí“ (Šm.)

V polských dialektch *Remisz*.

Podobně franc. do něm.: *Remise*. –

S DĚTMI SI ŠEPTÁME JMÉNA PORNOHVĚZD

jasmin gomes, asarakij, mijakari, rachel stajl, andej tygrů, pravdy len, česedjej, samanta sant, eva manžerína, fenix marin, pipi johns, sofi pi, anisa kejt, rachel rugs, esmiranta sakoles, priora, pražence, lela star, eric kvíl, black angelica, ricky six, kortny cake, paprikalny, age dark, valentyna napi, anita blond, gejša gej, rebecca linarec, little cejprá, noel east, cesidy benks, stojár, silvia sent, ava adams, tory lein, maria posoral, daisy marii, monic alexandra, brajana benks, sedi vest, abej bruks, brooklyn james, carmela blumin, kesa devilu, isis pylor, sybila sales, tiffany tompson, alektra bru, katherina jader, jelena je sen, tesa pylor, Eufkrat, carma white, sarman stajl, nina mercedes, vanessa leon, sara stone, melisin tylor, eva lorelai, jasmin rouche, veronica vasaj, ejly scott, simone mylorde, stace silne, steve sain, sophi moon, michale white, lilyan tiger, regitta eyes, braina bleer, maydidi, mia stone, christelle, gabriella toast, adriena luna, eva karera, lexibell, anelin stbach, roxy turet, india saven, kate koms, lexis texas, medison aivy, sunny leone, kaiden kroise, dan daniels, aletta ocean, lilio varb

Laštovice okolo Řehoře
psa až po uši sněhem zavěje.
Potí-li se úroda na Marka –
schová se do žita husa, vranka.
Eudokie vlčí neduh chytí.
Na ledu je radno sebou šíti.
Zajisti přístup k sýpkám a senu!
Sij ječmen a cibul! Deštivému
dubnu přej sněh, co oves pohnojí.
Až Matěj se na pile připojí
k Marii s pantokem, jež přiloží
na oheň dřevo, tu Josef v loži
najde širočinu, Záhoři.
Led nehoří! Ses, Benedikte, zalek?
Ráj březan, netop, duben, lenoch, Marek.

SLAVÍČEK

slavíček štěhotá
slavík lepne
slávik lepne
la vík lepne
slavíček čtěhotá
slavík lebpe
slavíek štěhotá
slavík ůlepne
slaváček štěhotí
slavk lepne
slavíčekksthotaá
slabxík lepne
slabvíček štěhozsáí
slavík lepbe
slavík epne
slavíčekštěhotá
slavák lepne
slavíček sčšětho tá
slaváík lepbe
alAVÁČEK ŠTĚOtaíslavík lepsner
slavíček štěhotá
slavík sklepne
slvíček čtekjotá
slavík elne

SLÁMKA A SLEPÝŠ KŘEHKÝ

Slámka si řekla pro sebe,
že není slámka, že je slepýš křehký.
Slyšel to slepýš křehký a pomyslel si,
že není slepýš křehký, že je slámka.
Každá věc má něco společného
se štěstím! I každé zvíře!

SOUKROMÁ LESNÍ STUDÁNKA

Znám soukromou křišťálovou studánku,
kde nejhlubší je soukromý les,
tam roste soukromé tmavé kapradí
a vůkol soukromý rudý vřes.

Tam soukromí ptáci, soukromé laně chodí pít
pod soukromý javorový kmen,
ti ptáci za dne bílého,
ty laně v noci jen.

Když usnou lesy soukromé
a kolem ticho jest,
a soukromá nebesa i soukromá studánka
jsou plny soukromých hvězd.

STÍŽNOST

Paní Ostřížková si stěžuje na plíseň v oknech – představenstvo družstva doporučilo více větrat, předchozí nájemce bytu tyto potíže neměl.

Paní Ostřížková si stěžuje na zimu v bytě – představenstvo družstva doporučilo méně větrat, předchozí nájemce bytu tyto potíže neměl.

Paní Ostřížková víceméně větrá – plíseň v oknech kvete a v bytě je zima, předchozí nájemce nyní žije v Miláně.

Paní Ostřížková žádá adresu předchozího nájemce – představenstvo družstva pohrozilo výpovědí, předchozí představenstvo podobné potíže nemělo.

(Také v Miláně mají bytová družstva, i tam představenstvo doporučuje víceméně větrat, i tam kvete plíseň a v bytech je zima, předchozí nájemci nemívají žádné potíže a předchozí představenstva potíže podobné, i tam visí ve vzduchu výpovědi z víceméně větraných i nevětraných bytů; to platí pro Neapol stejně jako pro Řím, jak pro Palermo, tak pro Janov a Terst; Miláno v tomhle není výjimkou.)

Za pootevřeným oknem umírá paní Ostrřížková –
představenstvo družstva přijme nového nájemce
do dvou měsíců od pohřbu předchozího
nájemce.

ŠKEBLE

Vybírám z řeky škeble říční,
jsou plné bledého masa,
tak plné, že přetéká – když je zvednu,
průsvitné maso se cpe dovnitř.

Pomáhám mu, ale jsem nešikovný,
přeříznu maso o ostrý okraj:
maso jako hlen odpadne,
maso – jak vltavín – ťukne o dno.

Držím v ruce těžké škeble,
odřené, zlaté, plné perleti
a masa, držím v ruce osahané peněženky
nacpané účtenkami a drobnými.

Prázdné škeble kladu na molo,
jednu vedle druhé, jak mi přijdou,
slunce je suší a prosvěcuje,
na každé je něco k povšimnutí:

čtyři druhy staré žluti,
tři druhy staré žluti,
lepení, lepení, slonovina,
želvovina, perleť a cín.

Nad přístavem měsíc svítí,
lodě šli už dávno spát,
píseň zní do prázdných sítí,
v dálce slyším dudy hrát.

Do Chorvatska? Ne, už nikdy!
Čtrnáct hodin v koloně,
všechny pláže jsou jak násyp,
kamenolom hadr, fakt,

moře slaný jako prdel,
vlny jako na Slapech.
Melodie tiše stoupá,
k starým lodním lucernám,

měsíc v přílivu se houpá,
svítí na cesty k tavernám.
Z katalogu: po pár schodech
pláže, písek, soukromí.

Pravda: schody, šutry, lidi,
za barákem magistrála,
hluk harantů, třicet místních,
zdřímnout si je utopie.

Tam staré písňě námořníků,
nikdy nepřestanou znít,
modlitba tichá, slova díků,
sítě plné vždycky mít.

To v Bulharsku je Čech králem,
nepočítá jako pako.
Co to žvaníš, krávo blbá?
Jeď, ty pindo, k Berounce!

Do Bulharska jezděj socky:
když nemáš, tak nejezdi.
S rozbřeskem zas plachty bílé
skryje obzor modravý,

nad nimi do poslední chvíle,
letí racek bělavý.
Chorvati sou přezíraví,
vokradou tě, i když nechtěj.

Čau, chorvatský soudruzi!
Moře – jedna fekálie,
voda smrdí na sto honů,
výtoky a divný trubky,

na kamenech hnusnej sliz.
Moře prostě nevoní.
A navíc ta buzerace,
všude, hlavně ve vodě.

Jugoslávský policajti –
do jednoho cinknutý.
Po válce to bylo super,
vítali nás se slzama.

Tak si říkám, že by helfla
v lokalitě menší válka.

A když ne, tak aspoň náká
havárie tankeru.

Malý hoch jim z mola mává,
ať se zas domů navrátí,
od táty křížek si schovává,
snad na moři se neztratí.

Náhodou jsem letos zašel
na jednu pláž v Rovinje.
Normální pláž do čtyř hodin,
dvě stě, tři sta lidí na ní.

Od čtyř ale „velká postel“,
kam ses kouk, tam souložili.
Dívali se muži, ženy,
jak to dělaj sousedé.

Občas se i zatleskalo,
když byl výkon mimořádný;
ale žádný střídání.
Půlka lidí byli Češi

a byli dost aktivní.
Plachty bílé napínají
silné paže lodníků,
lodě zvolna odplouvají,

úděl věčných poutníků.
Jeden Chorvat mi to nádher-
ně udělal v apartmánu.
Byl něžnej, jak bejval Jirka.

TAM ZA DAKTYLSKOU KAPLIČKOU

Vzpomeneš mámilá láskusvou slíbila
cestička vháječku kaplička.
Milámá chodili láskusvou modlili
vymodlil šťastnejpár věrnostsvou přísahal.

Poprvé šumělles vzpomínám jakodnes
líbali tvůjtakhřál dívali jsemsipřál.
Zůstala našichsnů skrývala dnešníchdnů
vzpomínám omšelé vyprávím ztracené...

Lexi Belle poznávala krásy starodávné dovolené u moře.

Eva Karera dokulhala k ní přes místnost:

„Důkladně a často se samovyšetřuj.“

Když India Summer procházela z místnosti do místnosti,

uvědomila si, že má problém. Kdyby tu se

mnou byla Jasmine,

nezůstala bych zaskočená, řekla si uvnitř.

„Ježíši Kriste, Ane Lynn, asi bys měla zajet ke krajnici,“ řekla Roxy Taggartová.

„A budeš se snažit mě příliš nevytěšňovat?“

odpověděla Ane Lynn.

U MOŘE

Píšu mámě: máme se dobře,
na kafe máme, jak se máš?

Dcerám říkám: „To je pisila!
Ta letící sponka s nožkama

dojemně sepjatýma.“ V moři
se nemodlím: hraju si na pisilu,

dojímám se a skřehotám,
tak jak mě delta naučila,

neplavu, zkouším dno, piju,
rvu slávky, močím přes plavky

a – jsem bohům nablízku:
Slunce je tanec na moři,

plavu v čase, barvy v mysli,
ticho mi ukazuje cestu,

dělám si znamínka na zítřek,
žiju a sním a věřím všemu.

U TROCHEJSKÉ KAPLIČKY

Jestli paksi kdejsi prvně
tichým lesem ana vrchu.
Tamjsme často vobje tíza
šťestí sitam uol táře.

Tamto bylo ukap ličky
jakjsme setam doo číse.
Kapli čkata tajem stvíto
kdyžtam uní slyším jakmě!

V tichém háječku,
v letní přírodě,
uprostřed léta,
na kraji lesa,
venku v přírodě
dvojice šveholí,
slavíček píchá.

Ó, jarní prcání
střídají s mrdáním,
lezení po skalách
s přírodní prsatkou,
s dychtivou maminou,
se sladkou hubičkou,
se ženskou v zahradě,
se štětkou v lese.

Teče potůček
okolo háječku,
borci se dělí,
počkej, Jeníčku.

Ojíždí starou,
ojíždí zralou,
nechá se mrdat,
poprvé líbá,
ručku jí tiskne,
tvářičky líbá,
poprvé v hájku
šťastlivec buší.

Když jsem tě, milko...
Když jsem ti vyšla...

Rozdováděně
tam na mě čeká,
až máti usne,
mi to udělá,
Usnula máti,
borci se dělí,
Jeníčku, milý,
posečkej chvíli!

VPRAVO VLEVO

Vpravo vlevo vynáší se jestřáb, ostrůž, dravá káně,
sokoli se hnízdí, sup i kosů žlutodobých rody,
v borovicích korokmenných žluvek zlatobarvých
plody,
kdežto v chvoji zelenavé les jedlový v smělém
modru;
tetřev větrí osamělý špačku štěbetavých hejna,
která v rošti nízké pějí aneb v pukách skalné
stráně:

oučinek je očividný, okřej oko zakalené,
slavné je to podívání, zrak z dřímoty probuzený,
oku těšnou pastvu dávám, zraku dáno líbě plouti,
všude koflík plnit mohu, kam jen oko hodím
kolem,
ozbrojeným okem vidím třepetavé jasu díly,
vpravo vlevo, vpravo vlevo, vpravo... Dolů,
harfko, s suku!

VYDOLOVAL JSEM

364 ks mincí, z toho 33 ks Argentum
a jednoho římana, 1139 knoflíků, 427 plomb,
20 svátostek a křížků, 5 prstenů,
4 psí známky, desítky víček od fajek,

8 drůbežích známek a 2 ptačí kroužky,
desítky přezek botních a oděvních,
3 vojenské přezky a 5 čepičáků,
límčové značení, 25 ks vojenských

a civilních odznaků, 3 ks medailí,
1 pečetítko a 2 pečetní prsteny,
3 dělostřelecké časovače, 9 klíčů k hodinám,
několik koňských faler, 6 desítek nábojnic,

9 ks závaží, stovky olověných kulí
(z předovek a šrapnelů), na 8 desítek olověných
střel,
asi 15 kg olověného odpadu, asi 8 kg Al odpadu
moře šrotu, a nějaká další ufa, úlomky
a všeho chuť.

Wernisch se vylíhl. „Jsem tady,“ řekl s nadšením.

„Já taky,“ ozval se z druhého konce dvora

Šiktanc, který se také vylíhl.

„Jdu na procházku,“ řekl Wernisch. A vykročil.

„Já taky,“ rozhodl se Šiktanc. A vyrazil.

„Hlubím důlek,“ řekl Wernisch.

„Já taky,“ sebevědomě řekl Šiktanc.

„A hele, našel jsem zízalu,“ zvolal Wernisch.

„Já taky,“ nedal se Šiktanc.

„Chytil jsem motýla,“ vykřikl Wernisch.

„Já taky,“ vykřikl Šiktanc.

„Půjdu se vykoupat,“ prohlásil Wernisch.

„Já taky,“ prohlásil Šiktanc.

„Plavu,“ liboval si Wernisch.

„Já taky,“ liboval si Šiktanc.

„Já plavu daleko,“ chlubil se Wernisch.

„Já taky plavu daleko,“ chlubil se Šiktanc.

„Plavu stylově,“ volal Wernisch.

„Já taky,“ volal Šiktanc.

„Je mi dobře,“ Wernisch.

„Mně taky,“ Šiktanc.

A tak dokola. Wernisch, Šiktanc. Wernisch,
Šiktanc. Wernisch. Šiktanc.

Nic z toho neplyne.

Nic z toho neplyne.

Dobrý den, jsem plechový prorezlý lavor, bydlím na skládce a jsem členem družstva nájemců naší skládky. Při nedávné revitalizaci (zpevnění skládkového svahu, výřez akátů plus jednoho nemocného javoru, oprava příjezdové cesty, výměna tabule s nápisem „Skládka“, zasklení pěti oken a zalepení jednoho prořízlého barevného míče z nejvyšších vrstev skládky aj.) se přišlo na havarijní stav uch plechových lavorů, které musely být bezodkladně vyměněny. Na skládce bydlí 17 plechových lavorů, z toho 16 ucho (nebo dvě) má – a jen já jsem bez ucha. Revitalizace včetně výměny uch lavorů byla financována z úvěru, kvůli kterému se zvýšila částka, kterou my, nájemci naší skládky, odvádíme do fondu oprav. Mám nárok na nějakou kompenzaci, když nemám ucho? Přijde mi zvláštní, platit opravu ucha, když žádné nemám. Jak bych měl postupovat? Podle mě by bylo nejjednodušší rozpočítat částku fakturovanou za opravu ucha a poměrnou částku mi vyplatit hotově (stačí za jedno ucho, aby se po skládce nešířily pomluvy; stejně budou). Případně mi částku kompenzovat opravou pravé části dna (dvě díry velikosti dvoukoruny a dvě místa, na nichž se po letošní dlouhé zimě díry nejspíš objeví, plus alespoň místní smaltování). Moc prosím o odpověď na můj dotaz. Předem děkuji a jsem s pozdravem, lavor.

Dobrý den. Prosím o laskavou radu,
které z uvedených slovních
spojení je správné, resp. nejlepší:
Prohnala si 1) kulku hlavou,
2) hlavou kulku, 3) kulkou hlavu,
4) hlavu kulkou. Děkuji, Hana B.

ZÁKAZ

Neříká se, že zvěř má palici,
neříká se, že medvěd má svíce,
neříká se, že rys má hledy,
draví ptáci nemají spáry,
to se nesmí říkat, neříká se,
že jelen a muflon mají deku,
neříká se, že kňour má páráky,
a neříká se ani hadráře
a nesmí se nikdy říkat tesáky,
liška se nekaňkuje, takhle nemluv,
a jelen s nevyzrálým parožím
nikdy není paličkář, neříká se,
že zvěř překážky přesazuje,
laň není zasažena na list,
srnec není zasažen na blat,
neříká se to ani ono, pernatá
zvěř není flíglovaná, to raděj mlč!

ZELEŇ!

Na strmé cestě u Aspeny,
na louce v Šárce u topolu,
na sjezdovce v Mrákotíně,
pod věkovitou třešní, v listech,

v dáli vedle odloučených bříz,
v listí na okraji smrkobřízy
(kde milé Lásky své vábné strojí pásky),
v skromném hloučku břízek v troskách –

hle, pramen, z něhož věčně plyne
všechno zarostlé! Kopřivami u domu
dnes utěšeně světu kyne,
sklad divů: krása, duch a cit!

Poblíž bezejmenných mladomrčků
dnes každý kvítek libě kvěť!
V blízkosti města Stump u letiště
dnes slunce vzejda jasně svěť!

VŠICHNI

V černé zeleni, v černočerné zeleni
vijte dnes věnce, sítě, síťky!
Z černé zeleni, z černočerné zeleni
sem nitě poneste a nitky!

Zelený hlásek co sedmihlásek
nechť zní černým vrchem v borolese
a v okolí (les, hora, údolí)
na vzdálených javorových kmenech!

VŠICHNI

V černých a zelených krajinách

vijte dnes věnce, milé dítky!

Z pokrajin černých a zelených

poneste květy, kvítky, kytky!

Hle! jak kryje vůkol hrůza nůžek
luka, pole, lesy, štěpnice;
hle! jak do ohřáté plotice
rychle má se k běhu nůž!

Hle! jak kryje vůkol hrůza lůžek
luka, pole, lesy, trojice;
hle! jak do ohřáté lodice
rychle má se k běhu růžek!

Hle! jak kryje vůkol hrůza růže
luka, pole, lesy, bohorodice;
hle! jak do ohřáté světnice
rychle má se k běhu bůžek!

Hle! jak kryje vůkol hrůza kůže
luka, štěpnice i zvonice;
hle! jak do ohřáté konvice
rychle má se k běhu pohrůžka!

ZIMNÍ CESTA

Sníh se ozývá, mráz volá, šero vábí. Úvoz teskní. Cesta odpovídá. Plot troubí. Sníh brouká, mráz mrmlá. Šero rochá. Úvoz supí, cesta volá, plot píská. Sníh naříká, mráz kvílí, šero piští. Úvoz varuje a napomíná, cesta beká. Plot vřeští. Sníh skučí a mráz chrochtá. Šero klektá. Úvoz kvičí, cesta bručí a mumlá, plot puká. Sníh počítá, mráz klepá, vylouskne a brousí. Šero kvoká, pšouká a bublá. Úvoz poskakuje, cesta se třepotá, plot kodrcá. Sníh syká, mráz čiříká, šero tluče, úvoz kvoká, cesta crká, plot hovoří, sníh tiká, mráz kvorká, šero píská. Úvoz houká. Cesta pleská. Plot dudá. Sníh houká a klape. Mráz cvaká. Šero křičí.

ZKRATKA, PROSTOTA, DĚTSKÝ POHLED,
NEDŮVĚRA K SOBĚ, NEZAČLENĚNOST, JEDNOTA
VŠEHO, PROŽITEK SKUTEČNOSTI, MEDITACE,
HUMOR, OMŠELOST, NÁNOS ČASU, SAMOTA, ŠVIH,
LEHKOST, HOŘKOSLADKÁ CHUŤ KAKI

Dějiny slov nelze
odtrhovati od dějin věcí.
Vladimír Šmilauer.

Protože kolibřík sající květ
se podobá hlavě vzrušené kobry,
rozebírám jeden remíz.

Zjara se kosi plazí jabloněmi,
strakapoud škrtí vyjevený javor

.....

.....

ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ

Jizva o velikosti cca 2 cm
na pravé straně brady,
výrazná piha na hrudníku.
Na zápěstí levé ruky
vytetované modré srdíčko
o velikosti dvakrát dva centimetry.
Zvláštním znamením
je mateřské znaménko na levé tváři.
Ve vlasové části na pravé straně
výrazná jizva po zranění.
Chodí nakloněný dopředu
pomalou kolébavou chůzí
s nápadně krátkým krokem.
Tetování na levém rameni
s motivem hlavy tygra.
Tetování přes celá záda.
Bradavice na levé tváři u brady.
Na předloktí pravé ruky
barevný obrázek Malého prince,
velikost 20 cm.
Rozštěp horního patra.
Amputace dolních končetin ke kotníkům.
Na pravé straně krku
mateřské znaménko velikosti čočky.
Asi deset centimetrů velký
obrázek jelena.
Zvláštním znamením u ženy je,
že má na levé ruce pouze čtyři prsty,
chybí jí palec.

Tři malé jizvy na břichu
po operaci slepého střeva.
Květ lilie na předloktí.
Úplně srostlé obočí.

ČTENÁŘI HERBÁŘE
TOMÁŠ GABRIEL

Borkovec se rozhlíží, co zbylo po setkání vznešeného s nízkým, a vidí jednu velkou skládku, na které je možné najít cokoli, co kdysi mělo nějakou cenu, nějaký význam. Skládku je místem smrti kultury, a zároveň je také místem vykoupení z lidství, místem zcela neromantického návratu k přírodě. Ale záleží vůbec na tom, jak se k přírodě člověk vrací? Hlavně že. Slova z mrtvých nářečí a starých básní jsou zbavena své nostalgičnosti, podle které jsme si zvykli je identifikovat, takže si v jejich chaotickém výčtu uvědomujeme především právě jejich smrt. Láska k všemožným hantýrkám chladne, když se zjeví jejich násilnost a mocenská podstata, podobně jako si člověk jednoho dne rozpačitě přestane hrát na vojáky. Je možné to všechno dál mít rád, a Borkovec se o to velmi snaží, ale jenom imaginárně.

Herbář k čemusi horšímu je elegií za přičetnost mluvčích, za jejich zesnulou důstojnost a pozůstalý život v bizáru. Borkovec odhaluje samu kulturnost jako nefunkční. Ukazuje, že je člověk stále hříčkou přírody, i právě když se pokouší zkonstruovat větu, když absurdně necitlivým užíváním jazyka odhaluje svou přirozenost. Přírodní lyrika.

Éditions Fra

- 001 Thomas Ernest Hulme, Modlitba
za úsměv luny
- 002 Richard Caddel, Slova straky
/The Magpie Words
- 003 Imagisté
- 004 Vítr z Narragansettu
- 005 One Stop Stories
- 006 Vladimír Sadek, Židovská mystika
- 007 Kang Čol-hwan, Pierre Rigoulot,
Pchjongjangská akvária
- 008 Joyce Mansour, Výkřiky
- 009 Eugénio de Andrade, Svrchovanost
- 010 José Ángel Valente, V kořenech
světla ryby
- 011 Alena Nádvorníková, Anebo ne
/Ou bien non
- 012 Helen Lawsonová, Odvaha za úsvitu
/Courage at Daybreak
- 013 Raúl Rivero, Důkazy spojení
- 014 Antologie nové české literatury
1995–2004
- 015 Elizabeth Bishopová, Umění ztrácet
- 016 Ernest F. Fenollosa, Ezra Pound, Čínský
písemný znak jako básnické médium
- 017 Petr Mikeš, Jen slova/Just Words
- 018 Petr Borkovec, Vnitrozemí
- 019 Roland Barthes, Světla komora
- 020 Tomáš Pospiszyl, Srovnávací studie
- 021 Ernst Jandl, Friederike Mayröckerová,
Experimentální hry
- 022 Petr Král, Arco a jiné prózy
- 023 Jurij Odarčenko, Verše do alba
- 024 Muhammad Šukrí, Nahý chleba
- 025 Jan Jařab, Šíleně pomalá revoluce
- 026 Antologie současné lotyšské poezie
- 027 Guillermo Rosales, Boarding home
- 028 Catherine Ébert-Zeminová, Bludný kruh
- 029 Jano Pavlík
- 030 Viola Fischerová, Předkonec
- 031 Blanca Varela, Křídla na konci všeho
- 032 Erich Fried, Milostné básně
- 033 Shitao, Malířské rozpravy Mnicha
Okurky
- 034 Petr Měrka, Telekristus a Mentál
- 035 Zápisky z mrtvého ostrova
- 036 Bytosti schopné zemřít
- 037 Jonáš Hájek, Suť
- 038 Viola Fischerová, Písečné dítě
- 039 Yasmina Reza, Zoufalství
- 040 Richard Caddel, Psaní v temnotě
/Writing in the Dark
- 041 Polona Glavanová, Noc v Evropě
- 042 Andrés Sánchez Robayna, V těle světa
- 043 Michal Witkowski, Chlípnice
- 044 Jerzy Pilch, U strážného anděla
- 045 Emanuel Mandler, Poslední Branibor
a jiné příběhy
- 046 František Kautman, Alternativy
- 047 Giuseppe Culicchia, Kolo, kolo mlýnský
- 048 Orhan Pamuk, Nový život
- 049 László Darvasi, Nejsmutnější kapela
na světě
- 050 Yasmina Reza, Adam Haberberg
- 051 Dorota Masłowska, Královnina šavle
- 052 Jean-Claude Izzo, Totální chaos
- 053 Zafer Şenocak, V novém světě
- 054 Guy Viarar, Bílé předání
- 055 Sławomir Mrożek, Kohout, Lišák a já
- 056 John Berger, O pohledu
- 057 Fotostrojka
- 058 Georges Didi-Huberman, Ninfa
moderna
- 059 Jakub Řehák, Světla mezi prkny
- 060 Petr Borkovec, Berlínský sešit
/Zápisky ze Saint-Nazaire
- 061 Szilárd Borbély, Berlin-Hamlet
- 062 Václav Durych, Černé tečky
- 063 Ladislav Šerý, Laserová romance 2
- 064 Vladimír Sadek, Židovská mystika
- 065 Fra Blank. Reader
- 066 Cena Jindřicha Chalupického 2006
- 067 Martin Kubát, Je večer, vypusíte čerta!
- 068 Atík Rahímí, Tisíc domů snu a hrůzy
- 069 Carlos Victoria, Stíny na pláži
- 070 Dario Fo, Polomyšín
- 071 Médium kurátor
- 072 Karel Čiřaň, Věci, o kterých s nikým
nemluví
- 073 Ladislav Šerý, Laserová romance 3
- 074 Václav Benda, Noční kádrový dotazník
a jiné boje
- 075 C. B. Levensonová, Buddhismus
- 076 David Voda, Sněhy a další
- 077 Viola Fischerová, Domek na vinici
- 078 Chez Erik. Kuchařka Fra
- 080 Carlos A. Aguilera, Teorie o čínské duši
- 081 Róbert Gál, Na křídlech/Agnomie
- 083 Bohumil Nuska, Malé příběhy
- 085 Tahar Ben Jelloun, Poslední přítel
- 086 Antonio Gamoneda, Tohle světlo
- 088 Jonáš Hájek, Vlastivěda
- 090 Dorota Masłowska, Dva ubohý Rumuni,
co uměj polsky
- 091 Tašo Andjelkovski, Mirny
- 092 Lidia Amejko, Znamé příběhy
- 093 Liāna Langa, Sešit antén
- 094 Vilém Flusser, Za filosofii fotografie
- 095 Sylva Fischerová, Pasáž
- 096 Ernesto Santana, El Carnaval y los
Muertos
- 097 Kamil Bouška, Oheň po slavnosti
- 098 Karel Urianek, Beránek
- 099 Petr Měrka, Fantasmagorie televize
- 101 Viktor Špaček, Co drží Nizozemí
- 102 Serhij Žadan, Big Mac
- 103 Andrzej Bart, Továrna na mucholapky
- 104 Krisztina Tóthová, Čárový kód
- 106 Pier Paolo Passolini, Zuřivý vzdor
- 107 Antologie současné polské poezie
- 108 Jean-Claude Izzo, Chourmo

- 109 Frédéric Beigbeder, Povídky psané
pod vlivem extáze
- 110 Viola Fischerová, Hrana
- 111 Ahmel Echevarría, Días de
Entrenamiento
- 113 Michal Witkowski, Královna Barbara
- 114 Roland Barthes, Říše znaků
- 115 Martin Kubát, Čistka
- 117 Sławomir Mrożek, Ti, co mě nesou
- 118 Veronika Bendová, Nonstop Eufkrat
- 119 Ivana Myšková, Nícení
- 120 Ondřej Buddeus, rorýsy
- 121 Petr Borkovec, Milostné básně
- 122 Roland Barthes o Rolandu Barthesovi
- 123 Cédric Demangeot, Slota
- 124 Jakub Řehák, Past na Brigitu
- 125 Jean-Philippe Toussaint, Koupelna
- 126 Guillermo Cabrera Infante, Tři
truchliví tygři
- 127 tento chléb přežykovat, psacími
písmeny
- 128 Jana Šrámková, Zázemí
- 129 Jan Frolík, Útěcha z ornitologie
- 130 Martina Blažeková, Lom
- 131 Šest slovenských básníků
- 132 Juliana Sokolová, My house will have
a roof/Můj dom bude mať strechu
- 133 Wanda Heinrichová, Jehla sestupuje
- 134 Frank Correa, Larga es la noche
- 135 Petr Borkovec, Herbář k čemusi
horšímu
- 136 Ángel Santiesteban Prats, El verano
en que Dios dormía
- 137 Kateřina Rudčenkova, Chůze po dunách
- 138 Ondřej Lipár, Komponent
- 139 Samanta Schwebelin, Ptáci v ústech
- 140 Alena Kotzmannová
- 141 Rafani
- 142 Petr Borkovec, Zlodějíček
- 143 Kristina Lánková, Pomlčka v těle
- 144 Krisztina Tóthová, Akvárium
- 145 Sylwia Chutnik, Kapesní atlas žen
- 146 Álvaro Enrigue, Podchlazení
- 147 Abel Arcos, 9550: una posible
interpretación del azul
- 148 Luboš Svoboda, Vypadáme, že máváme
- 149 Petr Maděra, Filtrační papírý
- 150 Lukáš Horák, Amensch
- 151 Kde i mrtví pochodují
- 152 Petr Král, Město je náš les
- 153 Alžběta Michalová, Zřetelně nevyprávíš
- 154 *nil*, úvod
- 155 Alda Merini, Nepřibližuj se ke mně,
poezie
- 156 Miloslav Topinka, Probouzení
- 157 Ladislav Šerý, Nikdy nebylo líp
- 159 Pomlčky v těle
- 160 Petr Borkovec, Wernisch
- 161 Nicanor Parra, Jiné básně
- 162 Jurij Andruchovyč, Moskoviada
- 163 Adéla Knapová, Nemožnost nuly
- 164 Julio Jiménez, Un mundo tan blanco
- 165 Zuzana Lazarová, Železná košile
- 166 Nonardo Perea, Los amores ejemplares
- 167 Kamil Bouška, Hemisféry
- 168 Hroby v povětrí, Poezie Bukoviny
- 169 Bernard Noël, Výřezy z těla
- 170 Adéla Knapová, Slabikář
- 171 Robert Krumphanzl, Sen s výčítkami
- 172 Jakub Řehák, Dny plné usínání
- 173 Abel Fernández-Larrea, Shlemiel
- 174 Petr Borkovec, Lido di Dante
- 175 Petr Borkovec, Rozvláčná vyjádření
radosti
- 176 Zuzana Fuksová, Cítím se jako
Ulrike Meinhof

Photo © Jana Plavec, 2017

Herbář k čemusi horšímu je elegií za přičetnost mluvčích, za jejich zesnulou důstojnost a pozůstalý život v bizáru. B. ukazuje, že je člověk stále hříčkou přírody, i právě když se pokouší zkonstruovat větu, když absurdně necitlivým užíváním jazyka odhaluje svou přirozenost. Přírodní lyrika.

Tomáš Gabriel

Photo © Jana Plavec, 2017

Herbář k čemusi horšímu je elegií za přičetnost mluvčích, za jejich zesnulou důstojnost a nozůstalý život v bizáru. B. ukazuje

Novinky

Kamil Bouška, *Inventura*

Ondřej Horák, *Mrtvá schránka*

Wanda Heinrichová, *Jehla sestupuje*

Váno Krueger, *Poslední Leninův polibek*

Nicanor Parra, *Jiné básně*

nil, úvod

Alda Merini, *Nepřibližuj se ke mně*, poezie

Bernard Noël, *Výřezy z těla*

Připravujeme

Gertrude Steinová, *Mluvit a naslouchat*

tento chléb přežvykovat, psacími písmeny

fra

